

Agenția de adoptie a animalelor magice

1 • TRIFOI ȘI NOROCUL EI

DE Kallie George

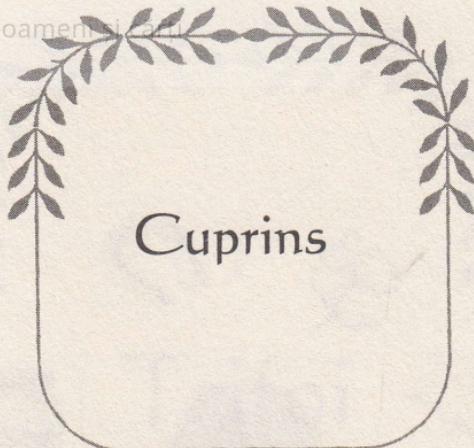
ILUSTRATII DE
Alexandra Boiger

Lidris .RO

Respect pentru oameni și carti

1 – Trifoi	9
2 – Agenția.....	18
3 – Animalele mici	30
4 – Grajdurile.....	42
5 – Bilețelul	56
6 – Ghinionul lui Strop-de-Lună	67
7 – Strănutul lui Fornăilă	82
8 – Vraja Esmeraldei	104
9 – Un plan netrebnic	119
10 – Serendipitate.....	130
Mulțumiri.....	141

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

1

Trifoi

Norocul e ca magia. Misterios, încântător și imposibil de înțeles. Nu poate fi explicat prin ecuații sau logică și nici măcar de cărți. Pur și simplu trebuie să crezi.

Trifoi credea. Credea că norocul există – și că al ei nu era tocmai bun. Încă din momentul în care s-a născut sub strălucirea unei luni subțiri cât o mustață de pisică – semn rău, după cum a decis ea –, viața i-a fost un sir de ghinioane, unul după altul, de la cauciucuri de bicicletă explodate până la pâine prăjită arsă. Ca să nu mai vorbim despre problemele cu animalele de companie.

A încercat totul ca să-și schimbe norocul. Și-a vopsit camera în verde-deschis, culoarea trifoiului

Respect pentru romani și norociș, căruia îi purta numele, și
și-a lipit stele căzătoare pe tavan ca să-și poată pune dorințe în fiecare noapte. Și-a atârnat o potcoavă deasupra patului și a adunat bănuți strălucitori într-un borcan pe care îl păstra pe pervazul fereștrei. Purta până și un talisman cu ea tot timpul. În dimineața aceasta, își vârî un os iadeș în buzunar. Dar nimic nu părea să aibă efect.

Cu siguranță, osul iadeș n-o ajuta acum. Era abia prima zi de vacanță și întreaga ei vară se anunța dezastruoasă. Prietena ei cea mai bună, Emma, o sunase cu puțin timp în urmă să-i spună că avea să plece totuși în Tabăra Poneilor. Au vrut să meargă împreună, dar nu mai erau locuri. În dimineața aceasta, în schimb, cineva și-a anulat rezervarea, iar numele Emmei a fost primul pe lista de aşteptare.

– Înveselește-te, spuse Emma când îi dădu vestea lui Trifoi. Poate că mai anulează cineva și ai să poți merge și tu.

Dar Trifoi știa că asta n-avea să se întâmple niciodată.

Tabăra dura până la începutul școlii. Gata cu dormitul împreună și cu împărțitul înghețatei. Gata cu

Raventurile și cu entuziasmul. Gata cu vacanța petrecută cu prietena ei cea mai bună.

– Bine că te am pe tine, îi spuse lui Penny, noul ei animăluț de companie, un canar. Te pot învăța să cânți și, mă rog, să faci tot felul de lucruri. Va fi distractiv.

Trifoi se asigură că ferestrele dormitorului ei și ușa erau bine închise înainte de a-i da drumul lui Penny din colivie. Mângâia penele galbene ale păsării când... Poc! O minge de baseball pătrunse prin geamul ferestrei, trecând razant pe lângă borcanul cu bănuți și pe lângă un prespapier uzat în formă de țestoasă și ateriză pe patul ei cu o bufnitură.

– O, nu! strigă Trifoi.

Într-o clipită, cu un singur cripit, Penny își luă zborul de pe degetul lui Trifoi și ieși prin spărtura lăsată în urmă de mingea de baseball.

– O, NU! strigă Trifoi și mai tare.

Ieși fugind din camera ei, coborî pe scări și deschise ușa de la intrare.

Respect pentru oameni și natură

— Penny! strigă, alergând după canar, troncănind cu pantofii pe trotuar. Penny, întoarce-te!

Strada era pustie. Cel care aruncase mingea dispăruse. Penny zbură pe deasupra gazonului și apoi o luă de-a lungul străzii. Trifoi, după ea.

În capătul străzii, Penny se așeză pe un gard de țăruși. Trifoi încercă să o prindă, dar fix când era la distanță de un braț, Penny o zbughi, zburând pe deasupra următoarei străzi. Mai poposi de câteva ori, dar Trifoi tot nu reuși să-o prindă.

În scurt timp, ajunseră la capătul orașelului. Penny continuă să zboare. Deși simțea o împunsătură într-o parte, Trifoi nu se opri nici ea.

Fugi prin câmpiile fermierilor, pe dealuri și de-a lungul unei cărări întortocheate, care, pe măsură ce înaintai, se făcea din ce în ce mai bolovănoasă și mai năpădită de buruieni. Niciodată nu se îndepărtașe atât de mult de orașel. Împunsătura dintr-o parte se transformă într-un nod.

Cărarea coti și preț de un moment n-o mai zări pe Penny. După cotitură, înlemni. Acolo, în fața ei, se afla un sir de copaci și de tufișuri care îi blocau calea ca un perete uriaș și verde. Era pădurea.

Libris .RO

Respect pentru oamenii și cărți

Respect pentru camin, sănătate și bunăstare

Canarul se aşeză ca o steluță în vârful unui copac mic și strâmb.

– Vino la mine, Penny, pasăre micuță și cuminte! strigă Trifoi întinzând degetul.

Dar în timp ce ea se strecură mai aproape, Penny scoase un ciripit obraznic și-și luă zborul dispărând în pădure.

„Stați departe, stați departe! Pădurea este locul de joacă al fiarelor sălbatrice“, îi tot răsună lui Trifoi în cap povața de la școală. Oamenii din orașel nu mergeau niciodată în pădure. Erau niște ținuturi tare ciudate și zone chiar și mai ciudate se întindeau dincolo de pădure – sau cel puțin aşa se zvonea.

Copacii scârțâiau și fremătau, iar umbre de tot felul pâlpâiau. O adiere stranie șuiera printre ramuri într-un acord ciudat cu povața care-i răsună în minte.

Trifoi înghiți în sec și strânse osul iadeș din buzunar. Până acum nu se dovedise a fi prea norocos, dar era dispuș să-i mai ofere o sansă.

Trase adânc aer în piept și căută o cărare. După ce trecu de primele câteva tufișuri, i se dezvăluie în fața ochilor o potecă atât de năpădită de buruieni, încât abia se vedea.

Respectă natura! Chiar dacă formau umbre întunecate, copacii erau verzi și falnici. Solul era acoperit de bușteni putrezi și de un strat de mușchi pufos, presărat din loc în loc cu flori albe. Aerul era curat și proaspăt.

Pădurea era frumoasă și doar puțin amenințătoare. Nu era deloc ciudată. Dar Penny nu se zărea nicăieri. Dispăruse. Chiar dispăruse.

– Ghinion blestemat! rosti Trifoi, încercând să-și înrâneze lacrimile. Băgă din nou mâna în buzunar și scoase osul iadeș. Åsta e cel mai prost talisman care s-a pomenit vreodată! spuse ea și-l azvârli cât colo.

Osul se lovi de un ciot și ricoșă, aproape lovind-o în față.

Dar Trifoi nici nu observă. Se holba la o foaie groasă de hârtie galbenă care era fixată cu un cui de trunchiul unui copac din apropiere. Hârtia era răsucită la colțuri și decolorată, iar mesajul, scris cu litere de mâna, era șters de ploaie.

Trifoi se apropie să citească.

IUBEȘTI ANIMALELE?

VREI SĂ LE AJUȚI SĂ-ȘI

GĂSEASCĂ O FAMILIE FERICITĂ?

AGENȚIA NOASTRĂ ARE NEVOIE DE TINE!

ÎNSCRIE-TE VOLUNTAR LA A.A.A.M.!

Dedesubt erau mici bucățele de hârtie cu adresa.

Nimeni nu luase vreuna.

Trifoi citi anunțul din nou. Și apoi încă o dată. Își dorea cu disperare un animăluț de companie. Dar evadarea lui Penny demonstrase clar – o dată pentru totdeauna – că era, pur și simplu, ghinionistă.

„Dacă aş lucra la o agenție de adopție a animalelor, aş putea fi înconjurată de animale fără a fi proprietara vreunui dintre ele. Le-aș putea ajuta. Aş putea face fapte bune“, se gândi ea.

Cu mare atenție, desprinse prima bucătică de hârtie și citi.

„A.A.A.M. – Aleea Coada Dragonului numărul 1. Mai jos pe cărare. Imediat după cotitură. Urmărește indicatoarele.“

Ezită un moment. Să intre în pădure după pasărea ei era una. Să meargă să aplice pentru un post de voluntar era cu totul altceva. Cine ar conduce o agenție de adopție a animalelor în pădure? Nu erau fiarele singurele ființe care trăiau aici?

Trifoi se uită din nou de jur împrejur. Vârfurile copacilor se legănau în vânt. Două veverițe stăteau la taclale. În pădure trăiau și altfel de creațuri, nu doar fiare.

„Imediat după cotitură, gândi Trifoi. Nu-i prea mult de mers. Aș putea cărare să văd despre ce este vorba.“

Împăturind bucătica de hârtie în două, o îndesă adânc în buzunar și-o porni pe cărare în căutarea primului indicator. În ciuda ghinionului ei, Trifoi își păstra mereu speranța.

